

# Epistola către Efeseni (2)

## Capitolul 2

### Matta Behnam

© SoundWords, Online începând de la: 26.10.2019, Actualizat: 26.10.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

**Versete călăuzitoare:** Efeseni 2

## Trupul lui Hristos

La începutul studiului nostru am văzut, că tema principală a acestei epistole este „Hristos și Adunarea”, precum și legătura intimă și veșnică dintre ei. Această legătură ne este arătată de Duhul Sfânt în această epistolă sub diferite aspecte. Am văzut deja, cum ne prezintă Duhul Sfânt în primul capitol legătura care există între Domnul nostru Isus Hristos ca și Cap al Trupului și al Adunării, privită ca Trup al Său. Această Adunare este Trupul lui Hristos, și toți credincioșii sunt fiecare în parte mădulare ale acestui Trup. Capul este acum în cer, și după înălțarea lui Hristos la cer Duhul Sfânt a venit aici jos pe pământ pentru ca El să conducă suflete la Hristos, sau mai bine zis, ca să adune mădularele acestui Trup. Când acest Trup va fi complet, Domnul Isus, care este Capul Trupului, va veni să ia la Sine toate mădularele, pentru ca ele să fie veșnic în slava Sa.

## Casa lui Dumnezeu

În acest al doilea capitol, Duhul Sfânt ne arată pe Hristos și Adunarea în tabloul unei „case”.

Adevărații credincioși sunt „Casa lui Dumnezeu”, clădită pe temelia apostolilor și prorocilor – aceasta înseamnă, a prorocilor Noului Testament. Domnul nostru Isus Hristos este El Însuși „Piatra de unghi”, „în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un Templu sfânt în Domnul, în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duhul” (Efeseni 2.19-22). Lui să-I fie toată slava, care El Însuși este Piatra de unghi, așa cum El este și Acela care a început clădirea și o și va termina: „Eu voi zidi Adunarea Mea” (Matei 16.18). Vedem astfel pe Hristos, Domnul nostru, atât ca și Cap al Trupului, cât și ca Piatra de unghi, care ține împreună clădirea și o va păzi până la sfârșit (compară cu Efeseni 2.20; Isaia 28.16; Zaharia 4.7; 1 Petru 2.6). El este atât Piatră de unghi, cât și „Capul unghiului” (Psalmul 118.22; Matei 21.42; Marcu 12.10; Luca 20.17; Faptele apostolilor 4.11; 1 Petru 2.7). Aceasta este al doilea aspect minunat, pe care Duhul Sfânt ni-l arată despre legătura intimă și veșnică dintre Hristos și Adunare.

## A Privire de ansamblu asupra versetelor 1-10

În acest al doilea capitol, Duhul Sfânt ne arată, că pentru Dumnezeu a fost totodată absolut necesar să creeze o creație nouă, aceasta înseamnă, că El a trebuit să creeze pe om din nou, pe care El deja la început l-a creat după chipul Său (Geneza 1.27). Din cauza neascultării lui, omul a pierdut poziția lui înaltă, în care l-a așezat Dumnezeu. De aceea la împlinirea vremii Fiul lui Dumnezeu a devenit Om, fiind născut dintr-o fecioară și a trăit o viață unică în felul ei, o viață sfântă. La cruce a murit moartea de ispășire și a înviat dintre cei morți, pentru ca să readucă din nou la Dumnezeu această creație decăzută. Aceasta este ceea ce vrea Duhul Sfânt să pună înaintea inimilor noastre. El ne arată cât de degenerați, de stricați și demni de a fi urât eram noi, înainte ca harul bogat al lui Dumnezeu să ne salveze, și cât de mult noi ca oameni decăzuți aveam nevoie de o creație nouă. În afară de aceasta ne arată cât de adâncă era despărțirea omului păcătos de Dumnezeu:

- ca urmare a stării lui spirituale ca mort (Efeseni 2.1-10)
- ca urmare – în mod deosebit a celor dintre națiuni – a depărtării mari de Dumnezeu (Efeseni 2.11,12).

Apostolul folosește în prima parte a acestui capitol un stil deosebit: el ne prezintă adevărurile în patru grupe de câte trei; sau altfel spus, în patru grupe, fiecare grupă conținând trei adevăruri:

1. Prima grupă ne arată pe cei trei dușmani ai omului:
  - lumea (Efeseni 2.2)
  - diavolul, care este căpetenia autorității văzduhului (Efeseni 2.2)
  - carnea (Efeseni 2.3)
2. Grupa a doua descrie rezultatele demne de a fi urâte, pe care acești trei dușmani le-au produs în oameni, și anume:
  - „morți în greșeli și păcate” (versetul 1), apoi ei au devenit
  - „fii ai neascultării” (versetul 2) și drept urmare
  - „copii ai mâniei” (versetul 3).
3. În grupa a treia avem însușirile minunate ale lui Dumnezeu în salvarea omului și în binecuvântările Sale:
  - „bogat în îndurare” (Efeseni 2.4)
  - „dragoste mare” (Efeseni 2.4)
  - „nemărginitele bogății ale harului Său” (Efeseni 2.5,7).
4. Grupa a patra ne arată trei rezultate minunate ale acestor căi ale lui Dumnezeu:
  - „adus la viață împreună cu Hristos” (Efeseni 2.5)
  - „înviat împreună” (Efeseni 2.6)
  - „așezat împreună în cele cerești în Hristos Isus” (Efeseni 2.6).

Mai există și o altă realitate importantă, pe care Duhul Sfânt ne-o prezintă în aceste versete:

- trecutul nostru (Efeseni 2.1-4)
- prezentul nostru (Efeseni 2.4-6)
- viitorul nostru (Efeseni 2.7).

Preamărit să-l fie Numele demn de adorare, că El, cu toată amintirea trecutului nostru rușinos, ne prezintă în același timp spre bucuria noastră prezentul nostru fericit cu viitorul nostru minunat!

## Morți spiritual

### Versetul 1

**Efeseni 2.1:** ... și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre ...

În măsura în care crește înțelegerea noastră ca credincioși cu privire la starea noastră păcătoasă de la natură, în aceeași măsură va crește și înțelegerea noastră cu privire la ce harul lui Dumnezeu lucrează pentru noi și în noi și prin aceasta se mărește adorarea și cântarea de laudă a inimilor noastre. Noi nu am fost simplu slabi și bolnavi din punct de vedere spiritual, așa că un medicament oarecare ne-ar fi putut ajuta în reînviere și vindecare. Nu! Noi eram morți în greșeli și păcate. Aceasta este, ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu ne face aici clar. Ce lovitură în față este această constatare divină pentru omul natural și pentru toți care se sprijină pe propria dreptate. Noi am fost absolut incapabili să ne salvăm singuri, căci un mort nu poate face nici cel mai mic lucru ca să se aducă la viață; el este și rămâne mort spiritual. Cu cât se îndepărtează mai mult de Domnul Isus, Izvorul vieții, cu atât el este mai mult mort și de aceea fără valoare înaintea lui Dumnezeu. El este mort în greșeli și păcate; aceasta înseamnă, el nu este numai vinovat și are nu numai nevoie de iertare ca păcătos, ci el este mort spiritual și are nevoie mai mult decât numai iertarea păcatelor: el are nevoie de o viață nouă, divină. De aceea el trebuie să se nască din nou, el trebuie să primească o viață nouă din Dumnezeu prin credința în Isus Hristos.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață, că există trei feluri de moarte:

1. moartea corporală (fizică); aceasta este despărțirea duhului de trup (1 Corinteni 15.21,22).
2. moartea spirituală; aceasta este despărțirea omului de Dumnezeu (1 Ioan 5.12; Efeseni 2.1; 4.18).
3. moartea „a doua”; aceasta este îndepărtarea veșnică din prezența lui Dumnezeu, iazul de foc (1 Corinteni 6.9-10; 2 Tesaloniceni 1.9; Apocalipsa 20.14,15).

În primul verset al capitolului nostru apostolul vorbește deci despre al doilea fel de moarte, aceasta este moartea spirituală. În alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu ni se arată foarte clar, că întreg neamul de oameni este mort spiritual, „mort în greșeli și păcate”, „indiferent dacă omul vrea sau nu vrea să recunoască. Atâta timp cât omul nu primește pe Domnul Isus, Cel care este viața veșnică, el rămâne în această stare de moarte spirituală (compară cu Geneza 2.17; Romani 5.12). Când apoi în această stare de moarte spirituală suferă moartea corporală, atunci în final va avea parte și de moartea veșnică („moartea a doua”, Apocalipsa 20.6). Oricâte eforturi ar face omul pentru a se autoîmbunătăți, ca să trăiască pentru Dumnezeu, nu va avea nici un succes, căci el este mort spiritual. Așa cum a spus odată un slujitor al Domnului: „Tu nu poți trăi pentru Dumnezeu, dacă mai întâi nu ai primit viața lui Dumnezeu”.

Un slujitor dotat al lui Dumnezeu a ținut evanghelizări într-o sală a căminului CVJM. Într-o seară secretarul acestui cămin i-a arătat o carte poștală cu următoarea inscripție: „Mă oblig cu toată sinceritatea să duc o viață religioasă creștină”. Pe cartea poștală era prevăzut un loc pentru semnătura celui care se obliga în felul acesta. Secretarul l-a întrebat pe slujitorul Domnului: „Care este părerea dumneavoastră despre această obligație (această juruință)? Nu este ea un lucru bun?” Slujitorul Domnului a răspuns: „Cum poate vreun om din lumea aceasta să trăiască o viață creștină, căci el este mort spiritual?” Da, la ce folosește unui păcătos o astfel de juruință? Nu poți duce o viață creștină atâta timp cât nu l-ai primit pe Hristos. Nu negăm nicidecum faptul că între oameni sunt diferite grade de viață rea și

păcătoasă. Nu toți sunt pe același nivel de caracter, nu toți au aceeași comportare bună, și nici nu practică toți răul în același fel. Însă cu toate acestea ei sunt morți spiritual, cu toată diferența recunoscută în morală și caracter.

Cu toate că fiica lui Iair era de numai câteva clipe moartă, atunci când Domnul Isus a venit în casa tatălui ei, ea era totuși complet moartă, fără viață. Probabil trăsăturile feței ei încă nu se schimbaseră, arătau ca și cum ea ar fi vie; probabil că ea încă mai era frumoasă în ochii părinților ei, deoarece putrezirea nu începuse încă să-și facă lucrarea, dar cu toate acestea ea era moartă!

Tot așa a fost și atunci când Domnul Isus a venit în Nain și a văzut cum duceau afară din cetate pe singurul fiu al acelei văduve (Luca 7.11-17). Tânărul era mort demult, și cu siguranță aspectul lui exterior nu mai era așa de proaspăt ca la fiica lui Iair. Însă între aceștia nu era nici o deosebire – ambii erau morți. Cu o altă ocazie Domnul a venit la Betania la mormântul lui Lazăr. Și când El a spus celor care erau prezenți acolo: „„Dați piatra la o parte!””, El a fost întâmpinat cu împotrivire din partea Martei: „„Doamne, deja miroase greu, pentru că este mort de patru zile””. Dar Domnul a dat viață și aceluia care nu numai murise, ci deja de patru zile era în mormânt și trupul lui începuse să putrezească, așa că el mirosea deja. În felul acesta între cei trei nu era nici o deosebire în punctul cel mai important – ei erau toți în același fel morți... căci nu este nici o diferență. Toți trei aveau nevoie de Prințul vieții, de Fiul lui Dumnezeu, preamărit în veci, care a dăruit fiecăruia viața nouă prin puterea Sa dătătoare de viață.

În același fel și noi toți am fost morți spiritual, înainte ca Domnul Isus Hristos să ne dea viața veșnică. Cu siguranță unii din noi au trăit o viață păcătoasă și stricată, în timp ce alții n-au fost așa de adânc încurcați în poftele păcatului și așa de mult înaintați în rău. Dar noi toți am fost absolut morți înaintea lui Dumnezeu și aveam nevoie de o viață nouă, divină, de la Acela care El însuși este sursa și originea vieții – de la Domnul nostru Isus Hristos.

## Umblarea noastră de odinioară

### Versetul 2

**Efeseni 2.2:** ... în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării; ...

Observă atent cele două cuvinte pe care Duhul Sfânt le folosește aici, ca să ne descrie – nu starea noastră actuală – starea în care ne-am aflat înainte de înnoirea noastră spirituală: cuvintele „erați” (Efeseni 2.1) și „odinioară” (Efeseni 2.2). Noi eram morți în greșeli și în păcate, în care noi umblam odinioară potrivit veacului lumii acesteia. Cu adevărat, cât de îngrozitoare era o astfel de moarte! Morți spiritual și prin umblarea noastră potrivit cu principiile lumii acesteia rea eram complet despărțiți de Dumnezeu! Nu aveam nici înclinația și nici dorința să ne comportăm și să acționăm potrivit cu voința lui Dumnezeu.

Iov a descris cu mult timp înainte această stare, în care noi eram odinioară și în care se află toți care sunt încă departe de Dumnezeu: „Și ei Îi spun lui Dumnezeu: ,Pleacă de la noi, pentru

că nu dorim cunoștința căilor Tale! Ce este Cel Atotputernic, ca să-I slujim? Și ce ne folosește dacă ne vom ruga Lui?” (Iov 21.14,15). Ce stare îngrozitoare! Căci dacă cineva vrea ca Dumnezeu să plece astăzi de la el, fără îndoială acela va trebui să stea odată înaintea Lui, când El va fi Judecător. Acela care respinge mântuirea lui Dumnezeu și desconsideră pe singurul Salvator de la judecata asupra păcatului, fără nici o îndoială va trebui să apară înaintea Lui în păcatele sale și va merge pentru totdeauna la pierzare.

Noi umblam „potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului”. Expresia „căpetenia autorității văzduhului” arată clar domnia deplină a căpeteniei îngerilor răi asupra lumii acesteia. Așa după cum aerul pătrunde aici totul, tot așa diavolul pătrunde totul în lumea aceasta. El este dumnezeul lumii acesteia. Însă sfinții născuți din nou au fost eliberați de puterea întunericului și au fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei Sale. (Coloseni 1.13). Însă cei necredincioși se află sub domnia lui Satan; căci este lucrarea lui Satan să-i țină pe oameni departe de Dumnezeu. El îi conduce după voia lor proprie într-o stare de orbire, „ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4.4). Deci aceasta este descrierea desăvârșit de potrivită a stării noastre, făcută de Dumnezeu, în care ne aflăm înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu. Dar și ce tablou al necredincioșilor, care încă mai sunt sub robia căpeteniei autorității văzduhului, „a duhului care lucrează acum în fiii neascultării”! Cât de deplâns este partea sufletului care nu și-a luat încă refugiu la Domnul Isus Hristos, singurul Mântuitor! Cât de binecuvântat este pe de altă parte sufletul care a experimentat eliberarea fericită de sub robia lui Satan prin puterea Celui mai tare, care a fost în stare să lege pe cel tare și să-i jefuiască casa!

## Fii ai neascultării

Noi eram „fii ai neascultării”, și această neascultare am moștenit-o de la tatăl nostru, de la Adam. Dar glorificat să fie Numele Domnului nostru Isus Hristos, care prin ascultarea Lui până la moarte ne-a făcut „fii ai ascultării” (1 Petru 1.14)! Cât de necuprins de mare este diferența dintre ceea ce am moștenit de la primul om și ceea ce Omul al doilea, Domnul Isus Hristos, ne-a dat să moștenim: „Pentru că, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepti” (Romani 5.19). Ce privilegiu, ca prin harul Dumnezeului nostru să fim scoși din starea noastră de fii ai neascultării și să fim făcuți copii ai ascultării! Așa după cum noi acum posedăm cu adevărat acest privilegiu binecuvântat, tot așa noi avem și responsabilitatea mare de a umbla corespunzător poziției noastre înalte: „Ca niște copii ai ascultării, nu vă potriviți poftelor pe care le aveați altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel care va chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1 Petru 1.14-15).

Un om sărac este acela care este departe de Dumnezeu – un om nenorocit este cel care, făcut din țărână, perseverează toată viața lui în neascultare de Dumnezeu și de voia Sa revelată. Însă cât de minunată este în același timp îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de astfel de oameni nenorociți, față de „fiii neascultării”! Dar îndelunga răbdare a lui Dumnezeu se limitează la ceasul harului și la ziua mântuirii, căci cu siguranță va veni timpul, când „anul de îndurare al Domnului” se va sfârși și va începe „ziua răzbunării”, acea zi de judecăți îngrozitoare și condamnare înspăimântătoare. Ah, fie ca cititorul acestor rânduri, în măsura în care el încă nu și-a luat refugiul la Isus ca Mântuitor personal al său, să vină acum la El,

Înainte ca să piardă pentru totdeauna ocazia. „Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii”; „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima” (2 Corinteni 6.2; Psalmul 95.7-8).

## Voia cărnii și a gândurilor

### Versetul 3

**Efeseni 2.3:** ... printre care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți.

Apostolul schimbă acum forma exprimării sale de la „voi” în „noi”. Până acum li s-a adresat, credincioșilor din Efes, cu „voi”, căci ei erau dintre națiuni. Acum el include și pe iudei și spune, că el însuși este unul dintre ei, „noi”. Prin aceasta arată clar, fără echivoc, că și ei toți (iudeii) erau morți în greșeli și păcate, tot așa de morți ca și națiunile, „printre care (națiunile) și noi toți (iudeii) trăiam odinioară în poftele cărnii noastre”. Acest adevăr îl dezbate apostolul mai departe în scrisoarea sa către Romani, capitolul 3: „Atunci ce, suntem noi (iudeii) mai buni? Nicidecum: pentru că mai înainte i-am acuzat și pe iudei și pe greci, că toți sunt sub păcat, după cum este scris: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar.”

Toți oamenii sunt măsuțați cu etalonul lui Dumnezeu – etalonul sfințeniei Sale -, care este Hristos Însuși. De aceea toți stau înaintea lui Dumnezeu pe același fundament al evaluării: „mort spiritual”. Aceasta este sentința lui Dumnezeu. Există diverse trepte sau grade de moarte? Nu! În realitate toți eram morți, atât păgânii cât și iudeii, morți spiritual și străini de viața lui Dumnezeu. Aceasta este ce apostolul confirmă, atunci când continuă: „printre care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor”. Aceasta este o descriere veridică a tuturor oamenilor fără diferență și fără excepție. Chiar dacă printre ei sunt moraliști sau filantropi, savanți sau filozofi, singura întrebare, chiar și pentru cei mai avansați sau mai morali dintre ei, este: Este vreo fărâmă de viață divină în ei, sau au ei vreo convingere spirituală de a face voia lui Dumnezeu? Răspunsul este: Nu! S-ar putea ca în exterior să lucreze realmente ca să-și schimbe și să-și îmbunătățească caracterul, însă în toate acestea Dumnezeu rămâne departe de gândurile lor și ei nu au nici un loc pentru El în inima lor. Fie că este vorba de iudei sau de păgâni, aceasta este adevărat pentru toți oamenii.

Apostolul scoate aici în evidență două forme de dorințe și de pofte: voia cărnii și voia gândurilor. Dorințele și poftele păcătoase ale cărnii au aceeași sursă ca și cele mai sublime gânduri ale omului: natura omenească decăzută; căci „ce este născut din carne este carne”. Imaginează-ți că un om voia să se dedice cu totul în slujba științei și să facă din ea singurul scop al vieții lui. Va fi această voință în concordanță cu voia lui Dumnezeu? (Nu vrem nicidecum să dezapreciem binefacerile științei; dar când știința devine singurul scop, scopul exclusiv al vieții, atunci aceasta este „voia gândurilor”). Fără îndoială răspunsul la această întrebare este: Nu! Noi putem desigur spune, că în realitate aceasta este acțiunea „voii gândurilor” omului și a dorințelor duhului omului; și de aceea în această privință nu este nici o diferență între activitățile unor astfel de oameni și faptele acelora care trăiesc în poftele cărnii, prin aceea că ei „fac voia cărnii”.

Mândrie, egoism, îngrijorările după lucrurile lumii acesteia, și așa mai departe, iau toate naștere din voia gândurilor, și înaintea lui Dumnezeu nu este nici o diferență între ele și poftele cărnii.

În primele trei capitole ale epistolei către Romani ne este prezentat un tablou îngrozitor al dorințelor și poftelor cărnii, în timp ce în primele trei capitole ale primei epistole către Corinteni (unde găsim lauda de sine cu privire la educația și înțelepciunea omenească) ne sunt prezentate poftele gândurilor. Și una și cealaltă sunt la fel de rele înaintea lui Dumnezeu. Ce realitate prețioasă este dimpotrivă, că eu nu-mi aparțin mie, ci Aceluia care m-a răscumpărat cu sângele Lui prețios și m-a mântuit și mi-a dăruit viața veșnică, El Însuși fiind viața mea! Pot eu acum din această cauză să urmez fără grijă dorințele cărnii și gândurilor? Dimpotrivă! Nu este mai degrabă obligația mea, da, privilegiul meu, să nu mai trăiesc pentru mine însumi, ci pentru Acela care a murit pentru mine și a înviat?

Noi eram „din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți”. Acesta este trecutul nostru, am fost născuți în nelegiuire și concepuți în păcat, născuți prin păcat și în păcat – necurați și acoperiți cu nelegiuire. Acesta este adevăratul tablou al tuturor oamenilor, fără deosebire – aceasta este valabil atât pentru oamenii cei mai buni cât și pentru oamenii cei mai răi, atât pentru iudei cât și pentru cei dintre națiuni; căci „din fire eram copii ai mâniei”. Însă Dumnezeu nu a creat pe om în această stare, omul a preferat părtașia cu Satan în locul părtașiei cu Dumnezeu și în felul acesta a devenit un fiu al neascultării și un copil al mâniei. Ce stare nenorocită! Dar Dumnezeu în bunătatea Sa, îndurarea și harul Său ne-a salvat din această stare deplorabilă prin mijlocirea Fiului Său preaiubit, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin lucrarea Sa la cruce.

## Cine este Dumnezeu

### Versetele 4,5

**Efeseni 2.4,5:** Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (fiind și noi morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) ...

În versetele anterioare am văzut în primele două grupe mai întâi pe cei trei dușmani ai omului – lumea, carnea, diavolul; apoi cele trei rezultate îngrozitoare – morți în greșeli și păcate, fii ai neascultării și în consecință copii ai mâniei. Ajungem acum la cea de-a treia binecuvântată grupă de câte trei, care ne aduce mai aproape căile minunate ale lui Dumnezeu în salvarea și binecuvântarea omului:

1. îndurarea bogată a lui Dumnezeu,
2. dragostea divină care se revarsă,
3. bogăția copleșitoare a harului Său (Efeseni 2.4,7).

#### 1. *Îndurarea Sa bogată*

Noi eram morți spiritual, fără putere și incapabili să ne salvăm singuri. Însă Dumnezeu, „fiind bogat în îndurare”, a venit să ne salveze și să ne dea viața. Vai, cât de mari sunt bogățiile divine și desăvârșite! În primul capitol am văzut „bogăția harului Său” (Efeseni



1.7) și „bogația slavei Sale” (Efeseni 1.18). Aici avem „bogat în îndurare”. Dumnezeu nu este numai plin de îndurare, ci este „bogat” în îndurare, și aceasta este tocmai ceea ce avem noi nevoie, deoarece noi eram morți și străini de viața lui Dumnezeu. Dar pe lângă faptul că El ne-a eliberat de starea noastră jalnică și suferință, El ne-a dăruit și viața veșnică.

## 2. Dragostea Lui mare

Așa după cum Dumnezeu este bogat în îndurare, tot așa El este mare în dragostea Sa - „pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit”. Căci din plinătatea inimii iubitoare a lui Dumnezeu față de noi păcătoșii a curs îndurarea Sa bogată spre noi. Și așa cum îndurarea Sa este bogată, tot așa dragostea Sa se revarsă. „Dumnezeu își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”. (Romani 5.8). Da, cu adevărat, El ne-a iubit „din pricina dragostei Lui mare”, „pe când noi eram încă păcătoși”. „În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.9,10).

## 3. Bogația nemărginită a harului Său

Vai, cât este de minunat! Dacă Dumnezeu este bogat în îndurarea Sa și mare în dragostea Sa, El este și bogat în harul Său. Preamărit să-I fie Numele vrednic de adorare! Cu adevărat nu era nimic bun în noi, care să fi putut oferi ocazia inimii Lui să se plece spre noi. Era harul Său, bogat, nemărginit, care a venit la noi: „prin har sunteți mântuiți”.

Dar Dumnezeu nu a fost numai bogat în îndurare, atunci când El ne-a salvat din starea noastră jalnică și din suferință, ci El ne-a dăruit și harul Său. Deci îndurarea este aceea care eliberează pe un suferind sărman din nenorocirea și suferința lui și pe un cerșetor din sărăcia lui; harul însă face mai mult. El revarsă bunătate, bunăvoință și fericire peste aceia care nici câtuși de puțin au dreptul la aceasta: „Prin har sunteți mântuiți”. El ne dă nu numai iertarea păcatelor, ci mai mult decât atât: ne dăruiește gratuit dreptatea divină. Fiul pierdut s-a rugat, ca să scape de foamete, să aibă parte de îndurare; dar tatăl lui l-a copleșit cu darul bogat, care se revarsă, pe care nici nu l-a visat că-l va primi (Luca 15).

# Minunile lui Dumnezeu în îndurarea Lui

## 1. Adus la viață împreună cu Hristos

Pentru studiul nostru mai rămâne ultima grupă: cele trei rezultate minunate ale tocmai studiate întreite căi ale lui Dumnezeu în mântuirea și binecuvântarea omului. Aceste rezultate sunt pe drept numite minuni ale îndurării, dragostei și harului.

Prima minune divină, pe care Dumnezeu a făcut-o în îndurarea Sa bogată și dragostea Lui mare și harul Său minunat, este, că El ne-a adus la viață împreună cu Hristos. Preamărit să-I fie Numele! El ne-a adus la viață împreună cu Hristos; și era tocmai minunea de care noi

aveam nevoie. Noi eram morți spiritual, morți în greșeli și păcate: „Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (pe când și noi eram morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos”. El ne-a adus la viață, aceasta înseamnă că El ne-a dat viața veșnică, care este legată cu Domnul nostru Isus Hristos, care a înviat dintre cei morți. Deci, această viață veșnică este în Fiul. „Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5.11,12). Hristos a venit, pentru ca cei care cred în El să aibă viața în El și s-o aibă din belșug. Această viață din belșug o posedăm pe baza lucrării Sale desăvârșite de mântuire și a învierii Lui dintre cei morți.

În timp ce toți – atât iudei cât și națiuni, fără excepție – erau morți în greșeli și păcate, Dumnezeu ne-a adus la viață împreună cu Hristos din pricina dragostei Lui mari, cu care ne-a iubit.

Am putea noi să ne dăm seama vreodată de prețul nemărginit de mare, am putea noi vreodată să uităm ce L-a costat pe Dumnezeu, ca să ne aducă la viață din moarte? El a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca noi să trăim prin El; „Pentru că așa a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3.16).

Domnul nostru Isus Hristos a murit la cruce, și a purtat judecata dreaptă a lui Dumnezeu pentru vina noastră. Prin faptul că Prințul vieții a murit, moartea a fost nimicită, și El a adus viața și neputrezirea la lumină. Da, Cel sfânt a murit sub judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu. Cel drept a murit de o moarte unică în felul ei – o moarte, de care nu a murit nici un om păcătos – El a murit, ca să dăruiască viața veșnică chiar și celui mai ordinar păcătos care își pune încrederea în El și pe valabilitatea deplină a lucrării Sale la cruce.

## 2. Înviat împreună cu Hristos

### Versetul 6

**Efeseni 2.6:** ... și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în cele cerești, în Hristos Isus, ...

„Și ne-a înviat împreună”, aceasta este a doua minune, pe care Dumnezeu a înfăptuit-o în îndurarea Lui bogată, în dragostea Sa și harul Său, care întrece orice pricepere. El ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus. Deci Dumnezeu nu ne-a dat numai viața veșnică, ci și ne-a înviat împreună cu El; și anume atât pe credincioșii dintre iudei, cât și pe credincioșii dintre națiuni.

Când au venit femeile la mormântul Domnului, îngerul le-a zis: „Pentru ce-L căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci a înviat” (Luca 24.5,6). Nu era posibil ca Cel viu să poată rămâne între cei morți. Aceasta este ceea ce harul lui Dumnezeu a făcut pentru noi. Preamărit să-I fie Numele! El nu numai ne-a dat viața veșnică, ci și ne-a înviat împreună cu Hristos. Deci dacă noi ca și credincioși adevărați am înviat împreună cu Hristos, să nu căutăm atunci după lucrurile de sus, unde este Hristos, șezând la dreapta lui Dumnezeu – să nu ne gândim la ce

este sus, și nu la ce este pe pământ? (Coloseni 3.1,2).

### 3. Așezat împreună în locurile cerești

A treia minune a îndurării, dragostei și harului este, că Dumnezeu „ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus”. Aceasta este pe baza legăturii noastre cu Hristos Capul nostru, este deja acum poziția noastră binecuvântată, în timp ce noi încă mai suntem aici pe pământ. Domnul nostru Isus, pe care Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești, este Capul trupului, și credincioșii adevărați sunt drept urmări ale trupului Său. Este imposibil ca trupul să poată fi văzut independent sau despărțit de cap. Când dacă de aceea Hristos, Capul, a fost așezat la dreapta lui Dumnezeu în locurile cerești (Efeseni 1.20), atunci Dumnezeu a așezat și pe credincioșii în Hristos în locurile cerești. Aceasta este deci deja acum poziția noastră, locul nostru: „în locurile cerești în Hristos Isus”. Și în curând va veni Domnul ca să ne ia la Sine, și astfel vom fi pentru totdeauna la Domnul.

Așa cum în vechiul legământ marele preot purta numele celor douăsprezece seminții pe inima sa și pe umerii săi, atunci când intra în Locul Preasfânt, și ei erau reprezentați în felul acesta prin el, tot așa suntem văzuți noi acum în Hristos. Aceasta este poziția cerească a tuturor credincioșilor adevărați, fără nici o excepție, și anume aceasta nu este în primul rând o poziție practică sau bazată pe experiență, cu toate că starea noastră practică și bazată pe experiență ar trebui să fie în concordanță cu poziția noastră cerească.

## Intenția lui Dumnezeu

### Versetul 7

**Efeseni 2.7:** ... ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus.

Vedem aici intenția sublimă a lui Dumnezeu, pentru care El a turnat peste noi îndurarea Sa, dragostea Sa și harul Său. Intenția Lui cea mai mare, pe care a urmărit-o de la început, era, ca în veacurile viitoare să arate nemărginita bogăție a harului Său în bunătate față de noi în Hristos Isus. Dar Dumnezeu nu S-a îngrijit în primul rând de ce aveam noi nevoie ca păcătoși pierduți, ci El S-a îngrijit de slava Sa și de slava Fiului Său preaiubit, și anume pentru toată veșnicia. Astfel Dumnezeu va arăta harul Său nu numai în „veacul care va veni”, aceasta înseamnă în cei o mie de ani de domnie binecuvântată pe pământ, ci „în veacurile viitoare”, deci pentru veșnicie, fără sfârșit. Intenția binecuvântată a lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire era deci nu numai salvarea și binecuvântarea celor mântuiți, ci și revelarea mării bogății a harului Său față de noi înaintea întregii creații. Atât îngerii și arhanghelii, cât și demonii vor fi martori ai biruinței harului Său bogat în lucrarea Fiului Său, pe care El a făcut-o la cruce.

Dacă ne gândim la veșnicia trecută, vedem planul lui Dumnezeu și intențiile harului Său cu privire la Adunare, ale cărei mădulare El le-a ales pe fiecare în parte înainte de întemeierea lumii. Și dacă ne gândim la veșnicia viitoare, vedem Adunarea glorificată ca monument al

îndurării și dragostei lui minunate și bogate, al harului Său bogat, care întrece orice pricepere, - spre lauda slavei Sale. Numelui Său, Numelui Său vrednic de adorare să-l fie veșnic lauda, admirația și adorarea!

## Mântuit prin har

### Versetele 8.9

**Efeseni 2.8,9:** Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu din fapte, ca să nu se laude nimeni.

În aceste versete Duhul Sfânt se preocupă în mod deosebit de adevărul prețios al mântuirii prin har. Deja în versetul 5 al capitolului nostru El a spus: „prin har sunteți mântuiți” (Efeseni 2.5); și aici în acest verset El confirmă încă o dată acest adevăr de bază, „pentru că prin har sunteți mântuiți”. Mântuirea este un rezultat exclusiv al harului și nu al unei activități oarecare a omului, „și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. Dacă mântuirea ar fi dependentă de vreo oarecare activitate a noastră, atunci ea nu ar mai fi prin har. „Însă celui care lucrează, plata nu i se socotește după har, ci după datorie” (Romani 4.4). Deci dacă tu ai putea face ceva, ca să te salvezi singur, aceasta ar însemna, că Dumnezeu ți-ar fi dator cu ceva. Dar îi este omului posibil prin toate faptele lui drepte să ispășească măcar un singur păcat? Calea arătată de Dumnezeu pentru mântuirea omului este harul – exclusiv harul! Ia seama cu atenție, că nu se spune: „Căci prin har veți fi mântuiți”, ca și cum ar fi o chestiune de viitor, sau „veți fi probabil mântuiți”, ca și cum ar fi o chestiune nesigură; ci se spune: „pentru că prin har sunteți mântuiți”. Este o binecuvântare prezentă și veșnică, o realitate absolut sigură. Laudă și onoare să-l fie lui Dumnezeu pentru aceasta!

Credința este singura cale prin care putem primi mântuirea liberă, pe care o oferă harul bogat al lui Dumnezeu omului sărman, păcătos. Este adevărat, că Dumnezeu ne-a ales potrivit cu planul Său veșnic și ne-a hotărât mai dinainte pentru înfiere, dar mijlocul pregătit de Dumnezeu pentru luarea în posesiune a harului mântuirii și a darului vieții veșnice este credința. Ea este mâna care apucă darul oferit de Dumnezeu. Acum Dumnezeu nu poate permite, ca un om să calce pe teritoriul harului și binecuvântării fără ca mai întâi El să nu facă o lucrare divină în inima și conștiința lui prin Duhul Sfânt, care conduce pe om să-și vadă propriul eu așa cum îl vede Dumnezeu, și apoi îl conduce mai departe să vadă și prin credință să apuce ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru el în Hristos Isus.

Prin credința în vestea bună primim mântuirea. Dar aceasta nu înseamnă că credința în sine mântuiește, numai Mântuitorul Însuși mântuiește; El este subiectul credinței, „... pentru că știi în Cine am crezut; și sunt convins că El poate să păzească ce l-am încredințat pentru ziua aceea” (2 Timotei 1.12). Să nu faci credința ta mântuitor al tău, căci Domnul Isus Hristos este singurul care poate mântui. Credința Îl primește și se încrede în El. Și pentru ca cineva să nu acorde o valoare deosebită venirii lui la Hristos sau credinței lui în El, apostolul adaugă „... și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu”. Este ca și cum apostolul ar fi vrut să spună: „Nici harul, nici mântuirea, și nici măcar credința nu vin de la voi, sau a fost găsite în voi, ci totul vine de la Dumnezeu”.

Despre un evanghelist, care a condus multe suflete la Mântuitorul Isus Hristos, se povestesc următoarele: el a vorbit odată despre mântuirea prin har pe baza credinței fără fapte, când l-a contrazis cineva, care se încredea în faptele sale și în comportarea sa corectă și gândea că el este plăcut înaintea lui Dumnezeu din cauza lucrărilor lui drepte. Dar acest om nu cunoștea adevărul despre sine însuși, că el era un păcătos și avea nevoie de un salvator și un mântuitor. Evanghelistul i-a răspuns astfel: „Dacă tu vei merge în cer, vei fi acolo singurul om drept; căci toți ceilalți sunt păcătoși salvați prin har și cântarea lor de laudă va fi aceasta; ‚Slavă Mielului lui Dumnezeu, care ne-a iubit și care ne-a spălat în sângele Său de păcatele noastre’. Ei vor spune despre Hristos: ‚Ai fost înjunghiat și ne-ai cumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău.’ Dar tu, prietenul meu, nu vei putea spune niciodată așa. Cântarea ta de laudă se va auzi cam în felul acesta: ‚Slavă să-mi fie mie, căci prin faptele mele bune și purtarea mea corectă m-am făcut potrivit pentru cer!’ Îngerii însă, când te vor auzi cum te lauzi și te glorifici singur, fără îndoială te vor arunca în cea mai adâncă prăpastie.” Dar păcătoșii, care sunt mântuiți prin harul lui Dumnezeu, nu se laudă singuri, ci ei laudă pe Domnul și harul Său. „Sufletul meu se va lăuda în Domnul” (Psalmul 34.2).

## O creație nouă

### Versetul 10

**Efeseni 2.10:** Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele.

Să stăm o clipă liniștiți, ca să vedem ordinea divină minunată: Cu toate că mântuirea noastră este numai prin har și nu prin fapte, Dumnezeu a pregătit fapte bune pentru cei mântuiți prin har, pentru ca ei să umble în ele. Deci este de o deosebită importanță să cunoaștem diferența uriașă care există între învățătura falsă, care spune: „Lucrează, ca să fi mântuit”, și învățătura adevărată a Evangheliei, care spune: „Lucrează, pentru că ești mântuit prin har”; sau între „lucrează, și vei trăi” și „lucrează, pentru că trăiești”.

Credincioșii adevărați sunt lucrarea lui Dumnezeu; în Hristos Isus ei au fost făcuți o creație nouă. Vechea creație este stricată și nu folosește la nimic. Nici nu există vindecare pentru ea, ea nu poate fi îmbunătățită, căci „pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate. Și cei care sunt în carne nu pot să-l placă lui Dumnezeu.” (Romani 8.7,8). De aceea Dumnezeu nu S-a gândit niciodată să îmbunătățească această natură stricată; ci El a judecat-o la crucea lui Hristos și în locul acesteia ne-a dat o natură nouă pe baza lucrării înfăptuite de Fiul Său preaiubit. Astfel El a judecat vechea natură în moartea lui Hristos și pe noi, prin faptul că L-a înviat pe Hristos prin slava Tatălui „ca pe Întâiul născut dintre cei morți” și L-a făcut Cap al unei generații noi, ne-a înviat împreună cu El, pentru ca noi acum să putem umbla în noul vieții. Este o viață nouă, cu totul diferită de viața veche. „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5.17).

Dumnezeu a creat vechea creație prin Cuvântul Său: „Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată” (Evrei 11.3). Însă numai creația nouă este spre buna Lui plăcere și va fi în toată

veșnicia spre lauda slavei Sale. L-a costat un preț inimaginabil de mare, deoarece El „pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21). Noi am fost creați în Hristos Isus pentru fapte bune, „pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele”. Așa după cum Dumnezeu ne-a predestinat pentru înfiere prin Isus Hristos pentru Sine (Efeseni 1.5), tot așa El a pregătit mai dinainte fapte bune, pentru ca noi să umblăm în ele. Aici nu este vorba de fapte cu caracter legalist, ci de fapte cu caracter ceresc – caracterul harului. Harul ne învață „să trăim cu cumpătare și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent” (Tit 2.12). Faptele pregătite de Dumnezeu mai dinainte sunt roadele noii creații – sau cu alte cuvinte – natura divină, ai cărei părtași am devenit noi. Aceste roade iau naștere în noi prin Duhul Sfânt care locuiește în noi, pentru ca noi să umblăm în aceste fapte bune – nu pentru a împlini o anumită datorie sau prescripție religioasă – ci din dragoste fierbinte față de Dumnezeu și Tatăl nostru și față de Domnul nostru Isus Hristos, care ne-a iubit mai întâi pe noi.

Dumnezeu a dat odinioară poporului Său pământesc Israel Legea. Ei gândeau că pot să împlinească cerințele ei, dar au greșit. Legea era o piatră de încercare pentru inima omenească, pentru ca să devină vizibil incapacitatea totală a omului de a satisface cerințele unui Dumnezeu sfânt. Legea nu a fost ceva hotărât mai dinainte de Dumnezeu, în care noi să trebuiască să umblăm. „Atunci pentru ce este Legea?” Răspunsul este; „Ea a fost adăugată din cauza călcărilor de lege, până urma să vină ‚Sămânța’ (Isus)” (Galateni 3.19). Adevăratul credincios a fost eliberat de Lege, pentru ca acum el să trăiască pentru Dumnezeu. El a fost omorât față de Lege, „ca să fie al Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu” (Romani 7.4). Cât de prețios este locul și poziția credinciosului, și anume nu numai cu privire la privilegiu, ci și cu privire la obligațiile și slujba lui. Deci în timp ce alegerea noastră și binecuvântările noastre erau de la început în planul și hotărârea lui Dumnezeu, tot așa El a pregătit și ordonat faptele bune – înainte chiar să existăm noi -, pentru ca noi să umblăm în ele.

Această secțiune a început cu „umblarea” (Efeseni 2.1,2) și se termină tot cu „umblarea” (Efeseni 2.10). Însă ce diferență uriașă între prima umblare și ultima! Primele versete ale acestui capitol ne arată umblarea noastră de odinioară, pe când eram morți spiritual – morți în greșeli și păcate. Versetul al zecelea ne arată umblarea noastră ca aceia care au fost aduși la viață și sunt o creație nouă, o umblare în fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte. Dacă noi am fost strămutați cu Hristos în locurile cerești – și noi suntem strămutați, Dumnezeu să fie glorificat! – atunci avem și privilegiul binecuvântat să umblăm aici corespunzător acestei poziții cerești.

## **B Împăcați cu Dumnezeu într-un singur trup: (versetele 11-22)**

La începutul studiului capitolului 2 ne-am amintit că Duhul Sfânt ne arată în acest capitol despărțirea omului păcătos de Dumnezeu, și anume

1. ca urmare a morții lui spirituale (Efeseni 2.1-10)
2. ca urmare a mării lui îndepărtări de Dumnezeu (Efeseni 2.11-22).

Diferența între aceste două secțiuni, între versetele 1-10 și versetele 11-22, este clară și



precisă. În această a doua secțiune ne este arătat în mod deosebit care a fost poziția de odinioară a credincioșilor dintre națiuni, înainte ca ei să creadă în Domnul Isus, și care este partea lor acum prin harul lui Dumnezeu, după ce ei au crezut. Ea ne arată și starea și nevoile tuturor oamenilor în general, fără excepție.

Noi știm, că după potop toți oamenii s-au abătut de la adorarea Dumnezeului adevărat și viu, ca să slujească nenumăraților idoli falși. Din acest motiv Dumnezeu a chemat un om, pe Avraam, și l-a făcut pe el și urmașii lui primitorii făgăduințelor Lui și vase ale mărturiei în această lume rea. Dar vai! Urmare neascultării lor și Israel a eșuat în mărturia lui pentru Dumnezeu – o realitate care mai târziu și-a găsit deplina exprimare prin crucea lui Hristos.

În timpul dinaintea crucii lui Hristos și înainte de învierea Lui dintre morți, înainte de înălțarea Lui la cer și coborârea Duhului Sfânt nu existau decât două categorii de oameni; iudeii și păgânii (sau: națiunile); însă după ziua de Rusalii au fost trei categorii de oameni: iudeii, păgânii și Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 10.32). Adunarea constă acum din iudei și păgâni, din aceia care cred în Domnul Isus Hristos.

## Excluși de la toate

### Versetul 11

**Efeseni 2.11:** De aceea, amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne, ...

Duhul Sfânt vorbește aici despre ceea ce eram noi, înainte de a crede în Isus Hristos; eram dintre „națiuni” și eram numiți „necircumcizie”. Dar acum în Hristos „nu este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, ... ci Hristos este totul și în toți” (Coloseni 3.11 și Galateni 3.27,28).

Dumnezeu a dat legământul circumciziei mai întâi lui Avraam (Geneza 17.9-14), după aceea seminței lui după el; de aceea iudeii au fost numiți „circumcizie”. Ei priveau cu dispreț națiunile și le numeau „necircumcizie”, (vezi 1 Samuel 17.26,36; 2 Samuel 1.10). Însă mulți iudei, care se laudau că aparțin circumciziei, erau circumcși numai în exterior, căci inimile lor au rămas necircumcise (Romani 2.25-29).

### Versetul 12

**Efeseni 2.12:** ... erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legământele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume.

„Fără Hristos”: aceasta era starea nenorocită în care noi ne găseam „în timpul acela”, cu toate că în această privință între iudei și națiuni nu exista nici o deosebire, căci ei toți erau fără Hristos; națiunile însă sunt privite în mod deosebit în felul acesta, deoarece iudeii posedau modele diferite, prorocii și promisiunii cu privire la venirea lui Mesia. Speranța iudeului din vechiul legământ se baza pe venirea lui Mesia, care va împlini toate făgăduințele divine. În afară de aceasta toate înfățișările vizibile ale lui Iehova înainte de întruparea lui Hristos erau

orientate exclusiv spre iudei; nici Hristos nu a putut fi numit Mântuitorul lumii decât după ce El Și-a dat viața la cruce.

„... înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță”. Națiunile nu aveau absolut nici o parte la binecuvântările și privilegiile poporului lui Dumnezeu din vechime, deoarece Dumnezeu a dat făgăduințele mai întâi lui Avraam și a făcut cu el și cu urmașii lui un legământ pentru împlinirea acestor făgăduințe. Însă națiunile au fost excluse de la aceste făgăduințe, ele erau străine în ce privește aceste făgăduințe. De aceea noi nu citim niciunde în Vechiul Testament că Dumnezeu ar fi dat națiunilor vreo făgăduință. El a dat desigur făgăduințe cu privire la ele, dar El nu le-a dat personal nici măcar o făgăduință, și nici în noul legământ, despre care citim în Ieremia 31 și Evrei 8. De asemenea nu găsim niciunde că Dumnezeu ar fi făcut un legământ cu Adunarea, însă a făcut un legământ cu vechiul popor al legământului pentru zilele viitoare. Cu toate acestea toți cei care cred în Hristos, fie că sunt iudei sau națiuni, primesc binecuvântările spirituale și făgăduințele noului legământ chiar din momentul când noi ne punem încrederea în Hristos și în lucrarea Lui deplin valabilă de la cruce. În Hristos totul a devenit al nostru: „Pentru că, oricâte promisiuni ale lui Dumnezeu ar fi, în El este da-ul și în El este Amin-ul, pentru gloria lui Dumnezeu prin noi” (2 Corinteni 1.20).

„Neavând nici o speranță”: da, omul „fără Hristos” este un om „fără speranță”. Așa cum înainte de venirea Domnului în această lume și înainte de moartea Sa la cruce națiunile erau fără speranță, tot așa astăzi oricine nu ia pe Domnul Isus ca Mântuitor al său este fără speranță. Căci numai în Hristos Dumnezeu ne-a dat „bună speranță prin har” (2 Tesaloniceni 2.16). Speranța noastră binecuvântată este acum a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos, care ne va lua la Sine, pentru ca să fim pentru totdeauna la El: „așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2.13).

„Fără Dumnezeu în lume”: Pe când națiunile slujeau anumitor idoli și îi adorau, ele erau în adevăratul sens al cuvântului „fără Dumnezeu în lume”; căci „știm că în lume un idol nu este nimic și că nu este alt Dumnezeu decât numai Unul singur. Pentru că, și dacă sunt așa-numiți ‚dumnezei’, fie în cer fie pe pământ (ca și cum ar fi mulți ‚dumnezei’ și mulți ‚domni’), totuși pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, din care sunt toate, și noi pentru El, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate, și noi prin El” (1 Corinteni 8.4-6).

## Aproiați

### Versetul 13

**Efeseni 2.13:** Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos.

Vedem aici în ce fel minunat Dumnezeu a ieșit în întâmpinarea stării noastre ca păgâni și ne-a dăruit în Hristos harul Său bogat. Vedem și marea diferență dintre trecutul nostru nenorocit și poziția actuală binecuvântată și minunată, care a devenit acum partea noastră prin lucrarea deplin valabilă a lui Hristos.

Când în prima parte a capitolului nostru apostolul Pavel a făcut o comparație între trecutul



iudeilor și păgânilor și poziția lor actuală, după ce ei s-au încrezut în Hristos, el s-a referit la grija minunată, demnă de adorare a lui Dumnezeu față de ei în marea Sa îndurare, în multa Lui dragoste și harul Lui bogat, prin cuvintele: „Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare” (Efeseni 2.4). Aici el face o altă comparație, arată un alt contrast: „Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos.” Iudeii au posedat oricum ceva, prin care se puteau apropia de Dumnezeu pe baza legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu ei și pentru care ei s-au obligat să-i împlinească cerințele. Națiunile dimpotrivă erau „departe” în ceea ce privește acest legământ. Dar deoarece iudeii au eșuat în împlinirea obligațiilor legământului – un legământ pe baza faptelor -, au ajuns și ei sub sentința „departe” de Dumnezeu; „pentru că nu este *nici o* deosebire; pentru că *toți* au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23). În felul acesta mântuirea este exclusiv prin har, și anume atât pentru iudei cât și pentru națiuni, fără să se aibă în vedere fața persoanei.

Singura bază pentru această mântuire este jertfa unică, jertfa Domnului nostru Isus Hristos. Mântuirea este acum partea tuturor acelor care prin credință se bazează pe această jertfă deplin valabilă. Odinioară eram departe, dar acum noi, care suntem în Isus Hristos, am fost apropiați prin sângele lui Hristos.

Nu există nici o îndoială, că cea mai mare nedreptate, care s-a făcut vreodată în lume, a fost omorârea Domnului nostru Isus Hristos și vărsarea sângelui Lui scump. În această crimă iudeii și păgânii au fost una. Moartea Sa și vărsarea sângelui Său prin mâna oamenilor criminali a revelat cel mai îngrozitor păcat, pe care omul a fost capabil să-l facă. Dar în același moment Dumnezeu S-a revelat în dragostea Lui incomparabilă și în harul Lui care întrece orice pricepere. Crucea este punctul culminant al dușmăniei și stricăciunii inimii omenești; ea este totodată și punctul culminant al revelării dragostei nemărginite a lui Dumnezeu. Sulița, care a străpuns coasta Domnului, depune mărturie despre răutatea omului. Dar sângele curs din coasta străpunsă vorbește despre dragostea lui Dumnezeu și de harul Lui bogat. Da, din coasta Lui străpunsă a curs atât sângele care ne curățește de toate păcatele noastre, cât și apa curățitoare dătătoare de viață.

Cât de bogat este totuși acest har, care se înalță peste toate nelegiuirile și greșelile noastre, așa că noi, cei de departe, odinioară păgâni sărmani și nenorociți, străini și dușmani ai lui Dumnezeu în gânduri și fapte, am fost apropiați de Dumnezeu prin sângele prețios al lui Hristos. Prin har am fost acum așa de apropiați, cum Legea nu putea să aducă pe iudeu. Dar iudeul, care crede în Hristos, obține același loc de apropiere de Dumnezeu ca și credinciosul dintre națiuni; și anume pe baza sângelui Domnului Isus Hristos. El este Dumnezeu, dar Cuvântul a devenit carne. Și sângele Lui vărsat este acum efectiv și de o valoare așa de nemărginită, că numai Dumnezeu poate să-l prețuiască. Astfel noi suntem acum apropiați prin sângele lui Hristos, și anume într-un mod absolut. Acum nu mai există nici o depărtare, care ar putea să ne despartă de El; și de aceea este imposibil ca noi să fim în vreun moment oarecare mai aproape de El, decât suntem deja acum.

Este oare fiecare credincios adevărat conștient de acest privilegiu binecuvântat? Ne bucurăm noi practic de apropierea noastră de Dumnezeu? Poziția noastră ca apropiați se întemeiază pe jertfa Domnului nostru Isus Hristos, „prin sângele lui Hristos”. Dar a te bucura de aceasta este o altă chestiune, căci aceasta depinde de părțasia noastră practică cu El. Este părțasia

noastră cu Dumnezeu, Tatăl nostru, și cu Fiul Său, Isus Hristos, intimă și permanentă? Să fim totdeauna veghetori în rugăciune, ca să ne putem bucura de apropierea noastră de El. „Dar pentru mine este bine să mă apropii de Dumnezeu” (Psalmul 73.28).

## Hristos, pacea noastră

### Versetul 14

**Efeseni 2.14:** Pentru că El este pacea noastră, care din cei doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, ...

Domnul nostru Isus Hristos este El Însuși pacea noastră. Cât de grandios este acest adevăr dumnezeiesc minunat! Pacea noastră nu este numai în bucuriile noastre, cu care ne bucurăm, și care probabil se pot clătina sau pierde. Nu, Hristos Însuși, El Însuși este pacea noastră de nezguduit. Este privilegiul nostru să ne odihnim în credință pe El, așa că practic noi putem să ne bucurăm în El ca pace a noastră. El Însuși este subiectul bucuriei noastre. Da, este privilegiul nostru, să ne bucurăm tot timpul în El, prin aceea că avem părtășie cu El și stăm în apropierea Lui. Este privilegiul nostru să ne bucurăm cu o bucurie negrăită și strălucită. Dar realitatea cea mai prețioasă este, că Domnul nostru Isus Hristos Însuși este pacea noastră. Noi nu citim în Cuvântul lui Dumnezeu, că El este bucuria noastră, sau că Dumnezeu este numit Dumnezeul bucuriei. Dar El este numit de mai multe ori Dumnezeuul păcii, deoarece El era Acela care a făcut această pace, prin aceea că a dat pe Fiul Său preaiubit la cruce.

Domnul nostru Isus Hristos, care este pacea noastră veșnică, a făcut pe toți credincioșii – atât pe cei dintre cei tăiați împrejur cât și pe cei dintre națiuni – una în Hristos. Iudeii, care au făgăduințele și legămintele, și națiunile, care erau foarte îndepărtate, au devenit acum un trup, deoarece Hristos a murit la cruce pentru ei toți.

„... și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii”. Prin Legea ceremonială Dumnezeu a ridicat un zid de despărțire între poporul Său pământesc Israel și păgânii necircumciși. Dar Domnul nostru Isus Hristos a sfărâmat prin moartea Sa zidul intermediar al îngrădirii (compară cu Faptele apostolilor 10.28).

## Făcuți una

### Versetul 15

**Efeseni 2.15:** ... după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduieli, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace;

...

Este foarte important să înțelegem ce vrea să se spună aici, și anume, că Hristos, care S-a dat singur pe Sine Însuși la moarte și a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn, a înlăturat vrăjmășia, aceasta este Legea poruncilor în orânduieli. Dumnezeu a dat iudeilor Legea și diferite rânduieli, care îi despărțeau și îi puneau deoparte de celelalte națiuni. Dar urmarea tristă a acestui fapt era, că inimile lor s-au umplut de mândrie, prejudecăți și

dușmănie față de păgânii care nu se puteau lăuda, că au primit o Lege de la Dumnezeu.

„Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în Cartea Legii, ca să le facă!” (Galateni 3.10). Însă iudeii, care se cred mult mai superiori decât națiunile, deoarece ei sunt poporul ales al lui Dumnezeu, și pentru că Dumnezeu lor le-a dat Legea cu rânduielile ei felurite, nu înțeleg, că ei înșiși sunt sub acest blestem, deoarece ei au încălcat Legea. Însă Domnul nostru Isus, Fiul lui Dumnezeu, a devenit blestem al lui Dumnezeu, prin aceea că a murit în locul nostru pe cruce; căci stă scris: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn!” (Galateni 3.13) Prin moartea Sa, și prin faptul că El a purtat judecata care ni se cuvenea nouă, El a îndepărtat în carnea Sa Legea poruncilor în orânduielile ei. Orice păcătos, care ia pe Hristos ca Mântuitor al său, devine una cu El. Dumnezeu Îl privește atunci ca mort împreună cu Hristos și înviat împreună cu El. În felul acesta în mod deosebit iudeul, care înainte de credința lui în Hristos era sub stăpânirea și blestemul Legii, devine deplin eliberat de aceasta prin credința în Hristos, deoarece Hristos l-a eliberat de blestemul Legii: el nu mai este supus Legii, aceasta înseamnă că Legea poruncilor și rânduielilor nu mai are stăpânire, nici o pretenție de la el.

„... pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un *singur* om nou”. Dumnezeu, Fiul, care era la început, - Cuvântul (Logos), care a făcut toate, și fără de care nu există nimic care a fost făcut, - El a creat omul din țărâna pământului și a suflat în nările lui suflarea de viață și l-a așezat peste toate lucrările mâinilor Sale. Dar ca urmare a neascultării lui, omul a pierdut aceste privilegii. Acum Domnul Isus a creat în Sine Însuși un om nou. Toți cei dintre iudei și păgâni care cred în El, El i-a creat ca un om nou, aceasta înseamnă Adunarea, care este Trupul Său, și El este Capul ei glorificat. Noi nu trebuie să uităm, că aceasta este o poziție cu totul nouă, pe care niciodată nu au posedat-o nici națiunile „îndepărtate” și nici iudeii, care în raport cu acestea erau „aproape”. Acum însă, amândoi, ca urmare a credinței lor în Hristos, sunt părtași ai acestei binecuvântări, o binecuvântare pe care ei mai înainte niciodată nu au putut s-o obțină.

Domnul Isus Însuși a poruncit ucenicilor Săi înainte de moartea Sa pe cruce, să se țină despărțiți de națiuni și să nu intre în nici o cetate a Samariei (Matei 10.5,6). Tot așa a dat de înțeles femeii siro-feniciene, că El a fost trimis numai la oile pierdute ale casei lui Israel. Căci această femeie venise la El, vrând să ia în posesiune făgăduințele Lui ca „Fiu al lui David”. El i-a răspuns public, că ea nu are nici o parte la aceste făgăduințe. Dacă ea l s-ar fi adresat ca „Fiu al lui Dumnezeu”, cu siguranță El nu ar fi întârziat să-i împlinească dorința; dar ca „Fiu al lui David” El era numai pentru Israel, nu pentru națiuni. Ce frumoasă a fost atitudinea acestei femei, atunci când a recunoscut adevărata ei poziție, ca ne aparținând lui Israel și a răspuns: „Da, Doamne, dar și cățeei mănâncă din firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor”. Prin aceasta ea a recunoscut, că ea ca păgână nu avea nici un drept la acele făgăduințe. Dar acum, prin harul care este în Hristos Isus, au fost revărsate peste ea binecuvântările dumnezeiești bogate: „O, femeie, mare este credința ta; fie-ți după cum dorești” (Matei 15.27,28). Și un alt păgân a venit la Domnul, centurionul din Matei 8.5-15; ambele persoane prin credința lor au făcut pe Domnul să se uimească.

Această epistolă ne arată mai întâi, că națiunile erau departe de Dumnezeu și de poporul Său pământesc; dar ea ne arată și, că crucea lui Hristos a înlăturat toate aceste diferențe. Nu mai

puțin crucea lui Hristos descoperă, că iudeii în ceea ce privește privilegiile lor erau mult mai vinovați decât națiunile, deoarece ei au lepădat pe Mesia și Împăratul lor și L-au răstignit. În mod deosebit au fost marii preoți și conducătorii poporului, care fiind cei mai setoși de sânge au cerut răstignirea Domnului Isus. Nici o împietrire a inimii nu este mai mare ca aceea a unui om nemântuit, dar religios.

Domnul Isus – mulțumiri Îi fie aduse pentru aceasta – în carnea Sa a înlăturat dușmănia, „ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-*un singur* om nou, făcând pace”. Prin moartea Sa El a făcut o pace dublă: pace între om și Dumnezeu, și pace între credincioșii dintre iudei și dintre păgâni, care până atunci erau despărțiți unii de alții prin zidul din mijloc al îngrădirii.

## Împăcat cu Dumnezeu

### Versetul 16

**Efeseni 2.16:** și ca să-i împăce pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia.

Crucea lui Hristos este singurul mijloc de vindecare, dumnezeiesc și desăvârșit, a stării nenorocite a omului; căci păcatul desparte pe oameni nu numai de Dumnezeu, ci și de semenii lui. Dacă primul păcat, în care a căzut omul, a avut ca urmare despărțirea de Dumnezeu și dușmănie împotriva Celui Atotputernic, cel de-al doilea păcat, care ne este relatat în Sfânta Scriptură, ne arată despărțirea omului de semenul lui și o stare de mânie și dușmănie față de el. Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât. Omul are deci nevoie în primul rând să se împăce cu Dumnezeu, dar apoi și cu semenul său. Domnul Isus este singurul care prin crucea Sa ne poate împăca cu Dumnezeu și cu oamenii. Hristos a omorât dușmănia prin cruce, prin aceea că El a ocupat locul nostru în judecata pentru vina noastră.

Tocmai prin crucea lui Hristos s-a revelat dragostea lui Dumnezeu față de noi, dușmanii lui Dumnezeu. „Și toate sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării: anume că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor și punând în noi cuvântul împăcării” (2 Corinteni 5.18,19). „Pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El și, prin El, să împăce toate față de ea, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui – prin El. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte, ca să vă prezinte sfinți și fără pată și de neînvinuit înaintea Lui” (Coloseni 1.19-22). Hristos a înfăptuit ceea ce sufletul lui Iov își dorea așa de fierbinte, și ce nu putea găsi - „un mijlocitor care să-și pună mâna peste amândoi” (Iov 9.33).

## A vestit pacea

### Versetul 17

**Efeseni 2.17:** Și, venind, a vestit Evanghelia: pace vouă celor de departe și pace celor de aproape.

Isus Hristos, Domnul nostru, a venit El Însuși pe pământul acesta și a vestit pacea. Raza de acțiune a vestirii Sale este astăzi mult mai mare decât în zilele vieții Lui pe pământ; căci astăzi El vestește prin Evanghelia pacea pentru iudei și pentru păgâni „prin Duhul Sfânt trimis din cer”, (1 Petru 1.12). Domnul a făgăduit ucenicilor Săi înainte de înălțarea Sa la cer, că El le va trimite pe Duhul Sfânt, și le-a poruncit să meargă în toată lumea și să vestească Evanghelia la toată creația (Marcu 16.15). Vestirea lor să nu se limiteze la oile pierdute ale casei lui Israel, ci să se îndrepte spre orice națiune de pe pământ. El a venit și a vestit pacea, vouă, celor de departe, aceasta înseamnă păcătoșilor dintre națiuni, care erau prinși în întuneric total și neștiință, și vouă, celor de aproape, aceasta înseamnă iudeilor, căroro le-a fost dat Cuvântul lui Dumnezeu, la care se găsea lumina cunoașterii lui Dumnezeu – o lumină, pe care națiunile nu o cunoșteau deloc. Amândoi au luat parte la crima cea mai îngrozitoare a răstignirii Domnului slavei. Dar în dragostea Sa care se revarsă, a vestit pace la amândoi, celor de departe și celor de aproape.

## Acces prin Duhul

### Versetul 18

**Efeseni 2.18:** Pentru că, prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, într-un singur Duh.

Toate planurile lui Dumnezeu referitoare la părtășia copiilor Săi sunt întemeiate pe Persoana mult-lăudată a lui Hristos și pe lucrarea înfăptuită de El la cruce. Ah, câte motive avem noi să-L preamărim! Căci numai prin El toți credincioșii dintre iudei și națiuni au acces la Tatăl prin Duhul.

Sub primul legământ nu exista acces direct și nici o apropiere a omului de Dumnezeu, căci perdeaua, care încă nu era ruptă, era o indicație divină, că drumul în Locul Preasfânt nu era încă deschis. În timpul acela Dumnezeu era un Dumnezeu care Se ținea ascuns (Isaia 45.15). Când Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să se urce la El împreună cu Aaron și fiii lui și șaptezeci dintre bătrânii lui Israel, El le-a spus: „Să vă închinați de departe” (Exod 24.1). Aceasta era așa, deoarece Dumnezeu încă nu rezolvase pe deplin problema păcatului, așa cum El a făcut-o acum în moartea Domnului nostru Isus Hristos. Acum însă noi toți avem acces printr-un Duh la Tatăl. Dumnezeu a dat pe Duhul Sfânt tuturor celor care cred în Fiul Său; „Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați printr-un singur Duh”. (1 Corinteni 12.13) Acolo unde Legea făcea dintotdeauna o diferențiere între iudei și păgâni, Domnul Isus Hristos prin crucea Sa a îndepărtat toate diferențele; și Duhul Sfânt, care a fost trimis pe pământ în ziua de Rusalii, a strâns pe toți credincioșii într-unul și a făcut din ei mădulare ale unui singur trup. „Căci nu este nici o deosebire ...” (Romani 3.22).

Cât de prețioase sunt privilegiile creștinului adevărat! Căci lui i s-a dat onoarea cea mai mare, să se apropie de Tatăl prin lucrarea și călăuzirea Duhului Sfânt care locuiește în el. Este Duhul Sfânt care ne-a dat certitudinea că suntem fii ai lui Dumnezeu Tatăl (Romani 8.15,16). El ne călăuzește și să ne apropiem de Tatăl pe baza lucrării Domnului nostru Isus Hristos. Să nu neglijăm această binecuvântare mare, binecuvântarea de a avea acces la Tatăl în puterea Duhului Sfânt și pe baza lucrării înfăptuite de Isus Hristos la cruce!

## Concetățeni cu sfinții

### Versetul 19

**Efeseni 2.19:** Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu, ...

În studiile noastre anterioare ale acestei epistole am văzut, că apostolul, atunci când se referea la credincioșii dintre națiuni, a spus „voi”; când însă s-a adresat credincioșilor dintre iudei, a spus „noi”; căci apostolul Pavel era el însuși un credincios dintre iudei, de aceea a spus: „*noi*, care am sperat dinainte în Hristos” (Efeseni 1.1,12). Credincioșilor dintre națiuni, dimpotrivă, le-a spus: „în care și *voi*, după ce ați auzit cuvântul adevărului” (Efeseni 1.13). Când însă el aici se adresează credincioșilor dintre națiuni, el spune: „Dar acum [*voi*] ...” (Efeseni 2.13), odinioară erați „străini de legămintele promisiunii” (Efeseni 2.12). Voi nu aparțineți poporului lui Dumnezeu din vechime, ci erați „străini” de drepturile de cetățenie ale lui Israel.

Israel a eșuat în responsabilitatea lui și a devenit „Lo-ami”, aceasta înseamnă „nu poporul Meu” (Osea 1.9; 1 Petru 2.10). Dar Dumnezeu a chemat dintre ei o rămășiță după alegerea harului (Romani 11.5), care constă din aceia care cred în Domnul Isus Hristos. Ei au devenit acum pietre vii în casa lui Dumnezeu. În același fel și credincioșii dintre națiuni intră prin harul lui Dumnezeu în aceeași poziție, pentru ca de acum încolo să nu mai fie „străini și fără drept de cetățenie”, ci „împreună-cetățeni cu sfinții”.

Cuvântul „sfinți” se referă aici nu la Israelul după carne, ci la acei israeliți care au crezut în Domnul Isus Hristos. Deci când aici se vorbește despre „împreună-cetățeni cu sfinții”, aceasta înseamnă, că credincioșii dintre națiuni, care cred în Domnul Isus și în felul acesta sunt uniți cu El prin Duhul Sfânt, au devenit concetățeni cu frații lor dintre iudei, care de asemenea cred în Domnul Isus Hristos. Domnul Isus Însuși S-a referit la acest adevăr, atunci când a spus: „Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o *singură* turmă, un *singur* păstor” (Ioan 10.16). Cuvântul „sfânt” desemnează un om, care este pus deoparte pentru Dumnezeu și este închinat Lui. Aici nu este vorba în primul rând de partea practică, cu toate că și aceasta este de cea mai mare importanță. Mulți își imaginează prin „sfinți” oameni care au ajuns pe cea mai înaltă treaptă a desăvârșirii în sfințenie. Dar desigur aceasta este o părere absolut greșită. Orice persoană, care își pune încrederea în Domnul Isus Hristos și în deplina valabilitate a lucrării Sale pe cruce, devine proprietate a lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos și în felul acesta devine un sfânt înaintea Lui. În timp ce fiecare creștin este chemat de Dumnezeu să trăiască o viață de sfințenie practică, el nu devine un sfânt prin faptul că trăiește o viață sfântă, ci pentru că Dumnezeu ne-a făcut sfinți și ne-a făcut ca unii care sunt fără vină înaintea Lui prin jertfa lui Isus Hristos (Evrei 10.10-14). Este însă și datoria noastră mare să corespundem practic stării care ne-a fost dată și să trăim o viață sfântă.

## Oameni din casa lui Dumnezeu

„Voi sunteți ... oameni din casa lui Dumnezeu”. Ce minunat este aceasta! Noi nu suntem

numai cetățeni cu sfinții, ci noi am devenit și membrii ai familiei cerești. Așa cum noi ca mădulare ale trupului Său am fost uniți cu Hristos, tot așa noi am fost primiți de Dumnezeu, Tatăl, ca și copii preaiubiți și prin aceasta am fost așezați într-o poziție mult mai minunată decât a îngerilor. Noi nu citim niciunde în Cuvântul lui Dumnezeu, că îngerii ar fi „colocatori ai lui Dumnezeu”. Ei sunt într-adevăr numiți „fii ai lui Dumnezeu”, deoarece ei sunt creaturile Lui (Iov 38.7). Dar ei nu sunt colocatori ai lui Dumnezeu, ci mai degrabă ei sunt slujitori ai acestei case. „Nu sunt toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1.14).

Cât de mare a fost totuși prețul, pe care Dumnezeu l-a plătit, ca să ne facă colocatori ai casei Sale, ca să ne ducă în slava Lui veșnică! „Pentru că I (lui Dumnezeu) se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor (Hristos)” (Evrei 2.10). De aceea să nu uităm niciodată că orice privilegiu ne obligă să trăim așa fel cum se cuvine acestui privilegiu. Dacă noi suntem acum colocatori ai lui Dumnezeu, să nu uităm niciodată, că este scris: „Sfințenia este podoaba casei Tale, Doamne, în veci” (Psalmul 93.5) și „Având deci aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu” (2 Corinteni 7.1).

## Fundamentul

### Versetul 20

**Efeseni 2.20:** ... fiind zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși, ...

Duhul Sfânt ne arată aici o altă relație binecuvântată între Hristos și Adunare. În capitolul 1 am văzut deja această relație în imaginea unui „trup”, ale cărui mădulare sunt credincioșii adevărați, Hristos fiind Capul înviat și glorificat în cer. Aici este prezentată aceeași relație în imaginea unei clădiri – toți credincioșii adevărați sunt pietre vii în această clădire, Domnul nostru Isus Hristos este „Piatra de unghi” în această clădire. Temelia acestei clădiri este predica apostolilor și profeților. Cu siguranță noi înțelegem, că „... zidiți pe temelia apostolilor și profeților” nu înseamnă că aceștia în ei înșiși constituie temelia. Este destul de clar, că numai „Domnul nostru Isus Hristos” este temelia. „Pentru că nimeni nu poate să pună altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3.11). El este atât temelie cât și piatră de unghi.

Să observăm că profeții amintiți aici nu sunt profeții Vechiului Testament. Este desigur adevărat că Duhul lui Hristos era în aceștia și prin mărturii minunate au arătat spre persoana Sa binecuvântată. Să ne gândim numai la profetul Isaia, care a prorocit despre persoana lui Hristos, vorbind despre nașterea Lui dintr-o fecioară și despre viața Lui unică în felul ei de smerire, pe care El urma s-o trăiască în lumea aceasta. Cât de minunat a scris Isaia despre suferințele și despre moarte de ispășire a lui Hristos (în capitolul 53)! Găsim lucruri asemănătoare și în profețiile lui Ieremia, Zaharia, Mica și alții, „care au profețit despre harul arătat față de voi, cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după acestea” (1 Petru



1.10,11).

Însă Dumnezeu nu Și-a clădit Adunarea pe fundamentul Vechiului Testament, ci pe temelia nouă și minunată a unui Hristos înviat și glorificat. Cu privire la taina lui Hristos se spune categoric, că ea „în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duh” (Efeseni 3.5). În același fel se spune despre timpul de după înălțarea Sa la cer: „Și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători” (Efeseni 4.11). Din toate acestea rezultă clar că profeții amintiți aici sunt profeții Noului Testament; căci unii scriitori ai cărților Noului Testament, de exemplu Marcu și Luca și alții, nu erau apostoli, ci erau profeți. Hristos i-a delegat pe ei și pe apostoli la început, ca ei să pună temelia, prin aceea că ei au prezentat pe Hristos în predicarea Evangheliei minunate.

## Piatra de unghi

„Piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși”. Avem aici adevărul important și fundamental; căci dacă Domnul a dat pe unii apostoli și pe alții profeți și i-a folosit, ca prin vestirea Evangheliei Sale să înființeze Adunarea, dacă noi și astăzi posedăm scrierile lor inspirate divin, pentru care mulțumim lui Dumnezeu, ei nu sunt nimic altceva decât numai oameni, care nu puteau rămâne în această lume. Dar Domnul nostru Isus Hristos este El Însuși piatra de unghi, care străbate toată clădirea, de la început și până la sfârșit. „Isus Hristos este același ieri și azi și în veșnicie.” (Evrei 13.8)

Domnul Isus a arătat spre adevăr, atunci când a întrebat pe ucenicii Săi: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Atunci Domnul i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-a descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu de asemenea îți spun că tu ești Petru și pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile locuinței morților nu o vor învinge.” (Matei 16.16-18). Nu există nici o îndoială cu privire la cine se referă „stânca”, pe care El Își va clădi Adunarea; este Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu. Acesta este adevărul important, binecuvântat, pe care Petru l-a învățat de la Domnul, și la care mai târziu el revine în prima sa epistolă, accentuându-l, când spune despre Hristos, că El este Piatra vie, Piatra unghiulară prețioasă, aleasă de Dumnezeu (Efeseni 2.4,6), și „Cap de unghi” (Efeseni 2.7). Domnul Însuși, în discuția Lui cu marii preoți și bătrânii poporului în Matei 21, S-a referit la același adevăr, că El este Piatra, care a fost lepădată de zidari – dar care a devenit Piatra de unghi, citând locul din Psalmul 118.22,23 (compară și profețiile referitoare la El din Isaia 28.16; Zaharia 4.7).

## Un templu al lui Dumnezeu

### Versetul 21

**Efeseni 2.21:** ... în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul, ...

Ce minunat, că noi găsim aici garanția dumnezeiască, de nezguduit și sigură pentru



prosperitatea acestei zidiri sfinte! Fiecare credincios este introdus ca o piatră vie în această clădire și consolidat, în care Isus Hristos Însuși este piatra de unghi și în El întreaga zidire este îmbinată împreună. Această clădire crește spre a fi un templu sfânt în Domnul. Cuvântul „„crește” „, ca un proces permanent, ne arată că acest templu în Domnul nu este încă terminat. Când însă va fi terminat, cât de minunată va fi atunci locuința lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos în toate veacurile care vor veni! Dacă medităm la acest adevăr binecuvântat, că noi suntem pietre vii în această clădire dumnezeiască, în acest templu sfânt în Domnul, nu ne conduce aceasta la recunoașterea necesității absolute, ca noi să trăim acum o viață sfântă de dăruire, da, o viață curată și închinată lui Hristos?

În 1 Corinteni 3.16 apostolul Pavel arată că credincioșii sunt templul lui Dumnezeu: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” În cea de-a doua lui scrisoare adresată corintenilor el spune: „Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: ‚Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu’” (2 Corinteni 6.16). Aceasta este cauza pentru care Pavel în versetele următoare insistă: „De aceea: ‚leșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți’, spune Domnul; și ‚nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice’, spune Domnul Cel Atotputernic. Având deci aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu.” (2 Corinteni 6.17-7.1) O, de am practica acest privilegiu minunat și binecuvântat și de am fi conduși să ducem o viață de despărțire lăuntrică a inimi de tot ce nu este de la Hristos și nu este spre slava Lui!

## O locuință a lui Dumnezeu

### Versetul 22

**Efeseni 2.22:** ... în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh.

Cât de prețioasă a fost odinioară Domnului locuința Sa pe acest pământ în Ierusalim! Templul – cu toate că este un model minunat al lui Hristos – era construit numai din lucruri materiale și temporale. Dar acum în perioada actuală a harului, Dumnezeu locuiește pe pământ în toată satisfacția și slava și în binecuvântarea Sa bogată, și care rămâne, prin Duhul Sfânt, care Și-a făcut locuință în toți credincioșii adevărați. Lucrarea Duhului Sfânt este acum să strângă pe copiii lui Dumnezeu și să-i facă o locuință a lui Dumnezeu. Duhul Sfânt locuiește în Adunare și în felul acesta o face un templu al lui Dumnezeu. Dar El locuiește și în fiecare credincios în parte – și acesta este un adevăr prețios și binecuvântat; însă despre ce este vorba aici, este faptul, că El locuiește corporativ în credincioși ca Adunare a lui Hristos și în felul acesta El o face „o locuință a lui Dumnezeu”. Ce realitate minunată este aceasta! Dumnezeu așteaptă acum de la noi, ca noi să umblăm în lumina acestui adevăr într-o sfințenie care corespunde acestui adevăr.

---

Tradus de la: [Der Epheserbrief \(2\)](#)

Traducere: Ion Simionescu